

Végül pillanatokon belül megegyezett a helyetteseivel. A tisztek két légvédelmi üteget gurítottak a helyszínre, és az összes, tüzelést megelőző mozzanatot is maguk végezték el. Aztán a célzás megtörténtét jelezték a már türelmetlenül topogó parancsnoknak.

– Tűz! – üvöltötte szinte azonnal, és háborúba képzelte magát.

A hatalmas robbanást követő légnyomás és valami elviselhetetlenül sugárzó hőség a földre terítette az önkéntes különítményt. Nehezen lélegezve tértek magukhoz. Időbe telt, míg végre feltápáskodtak, hogy alaposan átkutassák a terepet. Azonban a fénytütemény helyén, a detonáció okozta perzselődésen kívül, semmit sem találtak. Az égvilágon semmit.

– Hááát... – könnyebbült meg a parancsnok, a homlokát törölgetve. – Így kell ezt csinálni! Gyorsan. Határozottan. Hiába... – zárta le magában az ügyet – rendnek kell lennie!

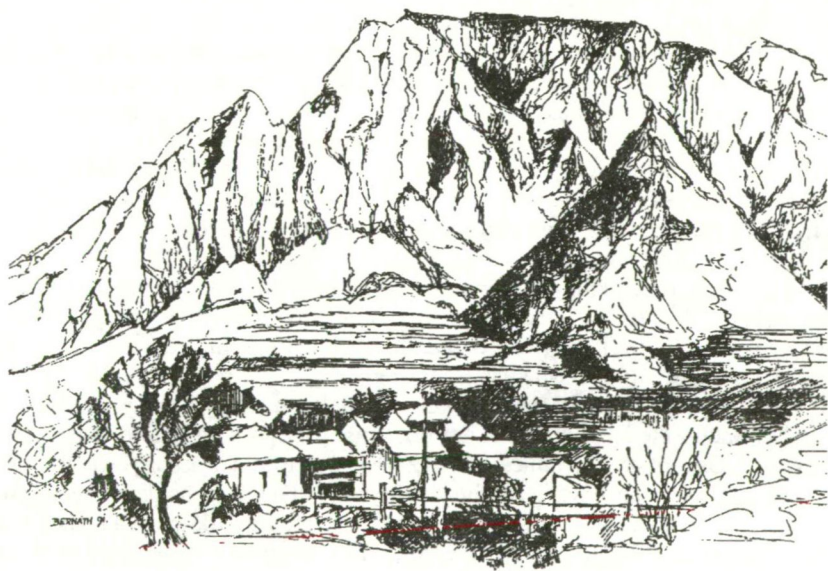
*

Az őrszem nyomtalanul eltűnt. Mintha sohasem létezett volna.

A két eszméletlen járórt minden feltűnést kerülve szállították kórházba. Később, néhány hónapnyi ideggondozói kezelés után, víziók és beteges hallucinációk miatt végérvényesen leszerelték őket.

A győzelmet követően a parancsnok bevettette fűmaggal a rábizott objektum környékét. Az állomány lelkiismeretes hozzáállását dicséri, hogy azóta minden évben elnyerik „*A legemberibb környezet – legemberibb laktanya*” büszke címet, és a vele járó vándorszerleget.

A díjat odaítélő bizottság különösen a kettes számú őrtorony környékén zöldellő pázsitot találja időről időre bámulatosan isteninek.

BERNÁTH CSABA: AHOL KÉTSZER KEL FÖL A NAP